ఆగమంత

సీరియల్

మద్దా సురేష్

(చివరి భాగం)

కాని ఈ ప్రేలుడు చుట్టుప్రక్కల ప్రాంతాలకి ఎంత ప్రమాదం!

అణుబాంబు కర్మాగారంలో ప్రేలుడు ఏర్పడితే ఏమౌతుంది?

అంత శక్తివంతమైనది కాకపోయినా, ఆ గాస్ మిశ్రమం చాలా ప్రమాదకరమైనది!

ముఖ్యంగా ఆ ప్రేలుడు శక్తి!?

కాని—ప్రొఫెసర్ చెప్పింది నిజమే.

అంతటి రిస్కు తీసుకోక తప్పదు.

కాళ్ళు కూడగట్టుకొని పైకి లేచాడు రాణా.

చెక్కు చెదరకుండా కొండలో వున్న రెండవ టన్నెల్ గుండా తను వారిని వెంటనే చేరుకోవాలి!

అవతలివైపు వున్న—వారిద్దరికీ తను సహాయపడాలి.

రేడియో బెల్టు భుజానికి తగిలించుకొని, అప్పటిదాకా ఈ విషయాలేమీ తెలియని సార్జంట్‌ని పిలవబోయాడు రాణా. కాని....

సరిగ్గా అదే క్షణంలో గుర్తించాడు రాణా, తనకు తిరిగి సమస్య ఎదురైనాయని.

నోటితో యింకా శబ్దం చేయకముందే, తను అక్కడ ఒంటరిగాదేనన్న నిజాన్ని గ్రహించాడు రాణా.

ఓ గుంపు....

టన్నెల్ ప్రేలుడు శబ్దాన్ని ఆకర్షితులై సుమారు వందకు పైగా జన సందోహం!....రాణా వెనుక గుమిగూడి వుంది టన్నెల్‌కి నడిచే రోడ్డుని నింపేస్తూ—

ఆ జన సందోహం.... కేకలు పెట్టడంలేదు... అరవడం

....మౌనంగా చూస్తూ నిల్చున్నారు—అతను తమ
ంటి వ్యక్తి కాదని ఎలాగో గుర్తించి....

వారి పదునైన చూపులకి దూరంగా....రాణా....
యంగా .... నెమ్మదిగా .... వెనక్కి అడుగు వేయ
గాడు. హఠాత్తుగా తను కదిల్తే, వారు తనమీద
డ్తారని రాణాకు తెల్సు.

కాని అప్పటికే గుంపులో చిన్న కదలిక ఏర్పడింది.
క్కరు మాత్రం ధరించిన ఓ పన్నెండేళ్ళ కుర్రాడు
తోసుకుంటూ ముందుకు వచ్చి భయంతో, వణుకుతున్న
కంఠంతో అన్నాడు.

“బాంబులు ప్రేలిన శబ్దం వినబడింది....దయచేసి
యిక్కడేం జరిగిందో చెప్తారా?....”

రాణా విస్తుపోతూ తలవంచి అతనివైపు చూసాడు.

కుర్రాడు అమాయకంగా వున్నాడు.

అతనికింకా పిచ్చిపట్టనట్టు కనిపిస్తున్నాడు.

నగరంలోని గందరగోళం అర్థంగాక, బహుశా ఈ
గుంపుతో తిరుగుతూ వుండాలి.

రాణా కుర్రాడివైపు అడుగువేసి ముందుకు వంగాడు.

“చూడు బాబూ....”

అప్పటికే ఆలస్యమైంది.

అతని కంఠం వినగానే ఉప్పెనలా విరుచుకుపడింది—
ఉన్మాదుల గుంపు రాణాపై.

కుర్రాడు జనసందోహం కాళ్ళకింద మాయమయ్యాడు.

ఉన్మాదులు చేతులుచాచి, రాణామీదకు వస్తున్నారు.
రాణా గింజాకుంటూ....

కాళ్ళతో తన్నుతూ....

వాళ్ళ పట్టును విడిపించుకోవడానికి తీవ్రంగా

ప్రయత్నిస్తూ వెనక్కి కొట్టుకుపోతున్నాడు.

ఎదురుగా వున్న ఓ పిచ్చాడి కడుపులో బలంగా తన్నాడు మోకాల్తో రాణా.

తన జుట్టును అందుకోబోతున్న ఓ స్త్రీ చెంపను ఛెళ్లు మనిపించాడు.

తనకు ఊపిరితిరక్కుండా చేస్తున్న మరో పిచ్చివాడ్ని మోచేత్తో బలంగా వెనక్కి కుమ్మాడు....

కాని....ఉన్మాదుల సంఖ్య అపారం....

రాణా, వారితో పిడికి, తను నిస్సహాయంగా వెనక్కి కూలిపోతున్నట్లు గ్రహించాడు.

కొద్ది క్షణాల్లో తన ఊపిరి లాగేస్తారీ రాక్షసులు!....

సరిగ్గా అదే సమయంలో.

రైఫిల్ శబ్దం "కయ్యో...."న మ్రోగింది.

రాణా దగ్గర్లో ఉన్న ఓ ఆకారం కెవ్వున అరిచి, ముందుకు కూలిపోయింది.

"రాణా సాబ్! జల్దీ సే భాగో."

సుబేదార్ పొలికేక వినబడింది.

చెయ్యి నేలమీద మోపుతూ, రెండు కాళ్ళ మీదా పైకిలేచి తారాజువ్వలా పరిగెట్టాడు రాణా.

రోడ్డు వారగా వున్న రైలింగ్ ని ఛెంగున దూకి అవతల ఆరడుగుల పల్లంలోకి దొర్లుకుంటూ పడ్డాడు.

కాని సుబేదార్ ఊపిరి పీల్చుకునే అవకాశం కూడా రాణాకి యివ్వలేదు.

"ఇటువేపు సార్!....జల్దీ!" అరిచాడు, రెండోసారి రైఫిల్ పేలుస్తూ....

స్ప్రింగులా పైకిలేచి, మర మనిషిలా వున్న సార్జంట్ ఆకారం వేపు పరిగెట్టాడు రాణా.

"థాంక్ గాడ్! దగ్గిర రైఫిల్ ఉంచుకున్నావ్!" అన్నాడు ఒగురుస్తూ.

"ఇవాళ ఉదయం చూసిన సంఘటనల తర్వాత.... రాణాసాబ్!....ఎక్కడికి ఇది లేకుండా కదిలే ప్రయత్నం చేయలేను."

"థాం...." గుంపులోకి మళ్ళీ ఫైర్ చేసాడు శైలో.

"ఈ దుస్తులతో, సరిగ్గా గురిపెట్టడం కష్టంసార్! కాని ఆ పిచ్చివాళ్ళ గుంపును కాల్చడానికి 'గురి' ఎవడి క్కావాలి?"

మళ్ళీ రైఫిల్ పైకెత్తాడు సుబేదార్.

మరోసారి "కయ్...." మంటూ ప్రతిధ్వనించింది ఆ ప్రాంతం.

"వేగంగా ఆ రెండో టన్నెల్ లోకి పరిగెత్తండి! మీతో సమానంగా నేను రాలేను. కాబట్టి మీరు ముందు వెళ్ళండి. వెంటనే క్రైవెన్ ని కల్సుకోండి. నేను వీళ్ళని కొంతసేపు ఆపి వెనకాల వస్తాను."

టన్నెల్ కి అటువైపు జరిగిన గందరగోళం, యిప్పుడు సుబేదార్ కి చెప్పడం అనవసరం.

అందుకే అన్నాడు రాణా, "నేనిక్కడ వుంటాను శైలో! ఐ విల్ హెల్ప్ యూ!...."

"ఇక్కడ కూర్చుని ఏం చేస్తారు? దగ్గరకు రాగానే ఉమ్మేస్తారా వాళ్ళమీద?" అసహనంగా అన్నాడు సుబేదార్.

"నా దగ్గర పిస్తోలుంది" పైకితీసి చూపించాడు రాణా.

"దాని ఉపయోగం అంతగాలేదు....మీకేమైనా ప్రమాదం జరిగితే?....నో!....యూ గో ఆన్ సర్! వాళ్ళని

నేనాపగలను. వాళ్ళవైపు చూడండి, గొర్రెలమందలా... అంతకు మించి దగ్గరకు రాలేరు...." తన మాటల్ని నిరూపించడంకోసం సుబేదార్ మళ్ళీ రైఫిల్ ని—కాళ్ళమీదా చేతులమీదా ప్రాక్కుంటూ, వస్తున్న ఓ స్త్రీకి గురిపెట్టి ఫైర్ చేసాడు.

ఆమె పెట్టిన పొలికేక విని, హడలిపోయి గుంపు వెనక్కి తగ్గింది. "మీరిక నిర్భయంగా వెళ్ళండి".... అన్నాడు సుబేదార్.

మాస్క్ లోపల సైలో నవ్వుతున్నట్లనిపించింది రాణాకి.

కొంపదీసి సుబేదార్ కి కూడా పిచ్చి ఆవహించలేదు కదా?....

ఒక్క ప్రశ్న మాత్రం వేయగలిగాడు రాణా.

"సత్కున్ యంత్రం సంగతేమిటి?"

చిరాగ్గా రాణావేపు చూసాడు సైలో. "అది క్షేమంగా అక్కడే వుంటుంది. దాన్ని ఎవరూ కదపలేరు, పాడుచేయలేరు. ఇప్పుడు 'ఆఖరిసారి' అడుగుతున్నాను. దయచేసి ఇక టన్నల్ లోకి వెళ్తారా.... సర్?"

మెల్లగా ముందుకు వస్తున్న ఉన్మాదుల గుంపుని ఒక్క క్షణం చూసి రాణా వెనక్కి తిరిగి పరుగు ప్రారంభించాడు టన్నెల్ గుండా.

గుహలాంటి ఆ భూగర్భమార్గంలో రాణా అడుగులు ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి.

లోపలిభాగంలోని అంధకారంలోకి పరిగెడుతుండగా అతనికి రెండు రైఫిల్ షాట్స్ వినిపించాయి.

సుబేదార్ వెనక్కి తిరిగి, టన్నెల్ లోకి వచ్చేస్తే బాగుండునని అనుకున్నాడు రాణా.

కనీసం పిచ్చివాళ్ళు చీకట్లో అతన్ని అనుసరించలేక పోవచ్చు.

కాని టన్నెల్ బయట అలా జరగలేదు!

సైలో నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్పులు సాగిస్తున్నాడు గుంపుమీద.

కాని పిచ్చివాళ్ళకి ఒక విధమైన కపటబుద్ధి వుంటుంది.

ఓ ఉన్మాది చేతిలోని సిమ్మెంటుదిమ్మతో పిల్లిలా సైలో వెనక్కి చేరి, తలమీద బలంగా మోదాడు!

సైలో శిరస్త్రాణం ఏ మాత్రమూ కాపాడలేకపోయింది. మెదడు పగిలి నిర్జీవంగా పడిపోయాడు సార్జంట్!

పిచ్చివాళ్ళగుంపు, ఆనందం పట్టలేక, కేకలు వేసుకుంటూ అతని మృతదేహాన్ని నాలుగువైపులా పట్టుకుని పైకెత్తి—టన్నెల్ గుండా మోసుకుపోసాగింది....

పల్లకిని మోసినట్లుగా....

తన వెనకనుంచి వస్తున్న అలజడిని పసిగట్టాడు రాణా.

రైఫిల్ శబ్దం కోసం ఎదురుచూసాడతను. కాని కాల్పులు వినిపించకపోవడంతో రాణాకి పరిస్థితి పూర్తిగా అర్థమైంది.

సుబేదార్ సైలో యిక లేదు.

ఒక్క క్షణం అతని మెదడు శూన్యమైంది. కళ్లల్లోంచి రెండు కన్నీటిబొట్లు రాలాయి.

* * *

భూగర్భంలో సగం దార్లో వున్న దట్టమైన చీకట్లో తను ప్రవేశించినట్లు గుర్తించాడు రాణా.

అటూ యిటూ వున్న ముఖద్వారాలు కనబడ్డంలేదు, దారిలో చాల మలుపులు వుండడంవల్ల.

చేతిలో టార్చివుంటే ఎంత బావుణ్ను.

ఉదయం మొదటి టన్నెల్‌లోకి వెళ్ళినప్పుడు అది తనతో వుంది.

ప్రస్తుతం తనకున్నవి-అటూ ఇటూ వున్న రాతిగోడ, కాంక్రీట్ రోడ్డు మాత్రమే!

తన అడుగులకు ప్రతిధ్వని కల్పిస్తూ తనింకా బ్రతికి వున్నానని తెలియజేస్తున్నాయవి.

దారిలో దేనికీ గుద్దుకోకూడదని భగవంతుణ్ని ప్రార్థిస్తూ చీకట్లో నిర్లక్ష్యంగా పరుగు వేగం హెచ్చించాడు రాణా.

అశ్వత్థామ—టన్నెల్ ఖాళీగా, ఏ అడ్డంకు లేకుండా ఉందని యింతకుముందు చెప్పాడు.

కాని అప్పుడు వాళ్ళు ప్రయాణించింది హాయిగా వాన్‌లో.

పిచ్చివాళ్ళ కోతి అరుపులు దగ్గరౌతున్నాయ్!

పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ పరిగెడుతున్నాడు రాణా.

ముందున్న రోడ్డు ఎత్తుగా వెళ్తున్నట్లు గ్రహించాడు రాణా.

హమ్మయ్య!

ఇంకొక్క మలుపు!

మలుపు తిరిగి - ఆ రోడ్డు చివరకు చేరుకుంటే - బైట పడినట్లే!

బరువుగా వూపిరి పీలుస్తున్నాడు రాణా!

తొడల్లో కండరాల్లో తీవ్రమైన నొప్పి....

ఎదురుగా కనబడుతున్న అర్ధ కాంతిని చూస్తూ....

పూర్తి కాంతికోసం ఆరాటపడుతూ....

తన శక్తినంతా కూడగట్టుకుని పరిగెడుతున్నాడు

అతనిలో అలసట—మాయమవలేదు.

నిర్లక్ష్యం చేయబడిందంతే!

భరింపశక్యం కాని పిచ్చివాళ్ళ కేకల ప్రతిధ్వనుల్ని వినలేక, వినలేక వింటూ మరో అయిదు నిముషాల్లో టన్నెల్ బైటపడ్డాడు రాణా.

బయటి గాలి, వెల్తురు కొంత బలాన్నిచ్చాయి రాణాకి.

అతని భుజాన వ్రేలాడుతున్న రేడియో అకస్మాత్తుగా ప్రాణం పోసుకుంది....

చాలసార్లు-టన్నెల్ లో-తన పరుగుకు అడ్డుతగల్డంతో దాన్ని విసిరికొట్టామన్నంత కోపం వచ్చింది అతనికి.

బలవంతాన ఆ కోరిక ఆపుకున్నాడు.

అయితే యిప్పుడు చాలా సంతోషించాడు రాణా అది యింకా తనవద్ద ఉన్నందుకు.

“కెన్ యూ హియర్ మీ.... కెన్ యూ హియర్ మీ....” ఓ కంఠం ఆతృతగా పలుకుతోంది.

ట్రాన్స్‌మిట్ బటన్ నొక్కాడు రాణా. “హెల్లో దిసీజ్ రాణా! ఐ కెన్ హియర్ యూ....అశ్వత్థామా? నగర్వాలా?”

“థాంక్ గాడ్!” అవతలి కంఠం నిట్టూర్పు విడిచింది “కాప్టెన్ నగర్వాలా హియర్!”

టన్నెల్ గోడకు జార్లబడి కూర్చున్నాడు రాణా.

“బాంబులు అమర్చారా గాస్ ఫాక్టరీకి?” అడిగాడు ఆయాసంగా.

“యెస్. ఆ పని పూర్తిచేసాను. సాధ్యమైనంత యెక్కువ ఎక్స్‌ప్లోజివ్స్ అమర్చాను రెండు టాంకర్ల క్రిందా! అవి స్టీల్‌తో తయారుచేయబడ్డాయి. కాని

నేనుపయోగించిన 'గెలగ్నైట్'కి, ఆ రాక్షస ట్యాంకర్లు కోడిగుడ్లలా పగులాయి.

మేము టన్నెల్‌కి తిరిగి క్షేమంగా చేరుకోవడాన్కి వీలుగా బాంబుల మీద అయిదు నిమిషాల టైం సెట్ చేస్తున్నాను. ఆ సమయం చాలు బాంబుల తాకిడికి దూరంగా టన్నెల్‌లో చేరుకోడాన్కి. ఎంత రక్షణ దొరికితే అంత మంచిది!" రాణా టన్నెల్‌లోకి పిచ్చివాళ్ళ గురించి చెప్పే అవకాశం యివ్వకుండా కెప్టెన్ చెప్పుకుంటూ పోయాడు "అదిగో ప్రొఫెసర్ అశ్వత్థామ వస్తున్నాడు. నేను వైర్లు అమర్చుతుండగా ఆఖరిసారి మైక్రోప్లాస్మావైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు యిందాక. ఆయన యింకా షాక్‌నుంచి పూర్తిగా కోలుకోలేదని అనుకుంటున్నాను. ఒక్కోసారి బాగానే వుంటాడు. కాని అకస్మాత్తుగా.... మై గాడ్! ఆయన ముఖంమీద హెల్మెట్ లేదు!!!"

కెప్టెన్—గాభరాగా అశ్వత్థామని పిలవడం విన్పించింది రాణాకి .... వెంటనే రేడియో తిరిగి జీవం కోల్పోయింది.

దూరంగా వున్న బ్రహ్మాండమైన ఎత్తులో గాస్ ఫాక్టరీ సిలిండర్ల ఆకారాలు లీలగా కనబడుతున్నాయి రాణాకి పొగమంచులో.

"నగర్వాలా! .... నగర్వాలా!" అర్చాడు రాణా రిసీవర్‌లో. "ఏం జరుగుతుం దక్కడ? ఫర్ గాడ్ సేక్! ఆన్సర్ మీ!...."

రాణా ఆందోళనగా అలా అరుస్తూనే వున్నాడు—స్పీకర్ జవాబిస్తోందని గ్రహించేదాకా.

మళ్ళీ నగర్వాలా కంఠమే వినబడుతోంది.

కాని ఈసారి దూరంగా....

మిలటరీ దర్పం మాయమై....

బలహీనంగా....

భయాందోళనలతో....

"ఆ....ఆయన నా చేతిలోని డిటొనేటర్ బాక్స్ లాక్కున్నాడు....విషమేఘం ఆయన్ని సోకింది....కాని ఆయన మాటలు చూస్తే వివేకంగా ఆలోచిస్తున్నట్టే వున్నాయి....అయిదు నిమిషాలు వృథా చేయకూడదని చెప్పాడు....ఈలోపుగా న్యూక్లియస్ పదార్థం తప్పించుకు పోతుందన్నాడు .... అవకాశం వుండగానే దాన్ని నాశనం చేయాలన్నాడు.... నేను ఒప్పుకోలేదు....కాని ఆ....ఆయన నన్ను వెనక్కి తోసి బాక్స్ లాక్కున్నాడు. ఆయనతో పెనుగులాడలేకపోయాను....ఎందుకంటే.... బాక్స్‌లో మెకానిజం జోల్టు అయ్యే ప్రమాదం వుంది!....

ఆయన....ఆయన....యిప్పుడు వెనక్కి నడుస్తున్నాడు పొగమంచులోంచి....న్యూక్లియస్ వైపు రాణా!... రాణా! మీరెక్కడున్నా తప్పించుకోండి....ఫైండ్ ఎ షెల్టర్! వీలైతే టన్నెల్‌లో దాక్కోండి!....ఆ ప్రేలుడు చాలా ప్రమాదకరం!!.... నేను బైటికి వస్తున్నాను... యిప్పుడు వాన్ ప్రక్కగా వున్నాను....నాకింకా ....తప్పించుకొనే అవకాశం వుండొచ్చు!...."

నిశ్చలత....

నిశ్శబ్దం....

రాణాకి బాగా తెల్సు, కాప్టెన్‌ని మళ్ళీ పిలవడం ఎంత అవివేకమో. రాణా దూరంగా వున్న విశాలమైన రిఫైనరీ కర్మాగారం వైపు చూసాడు.

కొద్దిక్షణాల్లో దానికేం గతి పట్టనున్నదో జ్ఞప్తికివచ్చి

తణికిపోయేడు....

తర్వాత దూరంగా ఏదో కదలిక గమనించాడు రాణా....

కదులుతున్న మేఘం అడ్డురావడం నిర్ధారణ చేసుకోలేక పోయాడు రాణా....

ఏమిటది??...

ఆఁ....

అది స్పెషల్ వాన్ లా కనబడుతోంది....

నగర్వాలా కొద్దిలో తప్పించుకోవచ్చు!

కాని అదే 'క్షణం'లో రెండు సంఘటనలు జరిగాయ్! టన్నెల్ ముఖద్వారంనుండి బిలబిలమంటూ బైటికివచ్చింది ఉన్మాదుల గుంపు.... చేతులమధ్య ఓ మృత కళేబరాన్ని మోసుకొస్తూ....

రాణా ఉలిక్కిపడి వారివైపు తల త్రిప్పగానే....

ఆకాశాన్ని చీల్చుకుంటూ ఎర్రటి మెరుపు!—

దాని వెనకగానే—చెవులు చిల్లులుపడే ప్రేలుడు!

తర్వాత—తారాజువ్వలా ఎగురుతూ పిడుగుల శబ్దంతో ప్రేలుతున్న గాస్....

భూమి దద్దరిల్లుతోంది....

భూగోళమంతా కంపిస్తున్నట్లుంది.

బంతిలా ముడుచుకుపోయాడు రాణా ఆకారాన్ని సాధ్యమైనంత చిన్నది చేసుకుంటూ.

వేడిగాలి తన వీపుని మండిస్తున్నట్లు గుర్తించాడు రాణా. వాతావరణంలో వేడికి అతని నుదుటిమీద జుట్టు హీటెక్కి ఊడిపడుతున్నాయి వెంట్రుకలు.

కొలిమిప్రక్కగా కూర్చున్నట్లుంది రాణాకి.

తను వింటున్న శబ్దానికి తనచెవుల్లోని కర్ణభేరి పొరలు

ప్రేలిపోవడం ఖాయం అనుకున్నాడు రాణా.

ఆ ప్రళయ ఝుంఝూట ధ్వనికి ముగింపు వుండదని వాపోతున్నాడతను.

కాళ్ళక్రింద సిమ్మెంట్ చప్టా పగుల్తోంది. ఆ శబ్దాలను తను వినలేకపోతున్నా (చెవులు అప్పటికే దిమ్మెక్కి పోవడంచేత) తనమీదకు ఉండుండి దూసుకు వస్తున్న వేడికెరటాలుబట్టి గుర్తించాడు రాణా—పెద్ద టాంకుల ప్రక్కగా ఉన్న చిన్న చిన్న గాస్ టాంకులు ఒకదాని తర్వాత ఒకటి ప్రేలుతున్నాయని.

తల ఎత్తి ఆ దృశ్యాన్ని చూడ్డానికే హడలిపోతున్నాడు రాణా.

తను పైకి లేచి నిలబడితే—వేడికి కనుగుడ్లు పైకిపోతాయన్నంత భయపడ్తున్నాడు రాణా.

పల్లంలో, టన్నెల్ ముఖద్వారంలో ఉన్న ఎంతో మంది మనుషులకంటే రాణా చాలా అదృష్టవంతుడు!

రోడ్డు పొడువునా వున్న పిట్టగోడకీ, రాతిగోడకీ మధ్య ముడుచుకూర్చున్నాడు రాణా.

వేడితాకే అవకాశం వున్నా—ఏదైనా ఎగిరివచ్చి గాయపర్చే ప్రమాదం లేదు.

శరీరాన్ని మరిగించి, మాడ్చేసే ఆ వేడికి చాలామంది మరణించారు.

మరికొంతమంది రాకెట్లలా ఎగురుకుంటూ వస్తున్న ఉక్కుముక్కలకీ, శిలారాళ్ళకు బలైపోయి—ఖండ ఖండాలుగా భూగర్భ మార్గంలోకి విసిరివేయబడ్డారు.

మిగతావాళ్లు—ఏమైనా మిగిలితే—భూకంపనకు గురై టన్నెల్ ముఖద్వారం అంచుల్లో ఉన్న కొండరాళ్ళు వదులై, మీదపడగా బల్లుల్లా నేలను కర్చుకుపోయి

ప్రాణాలు విడిచారు.

చాల, చాల సమయం గడిచిన తర్వాత రాణా ధైర్యం కూడగట్టుకుని ముఖాన్ని కప్పుకున్న బొబ్బలెక్కిన చేతుల్ని తీసేసి తలెత్తి చూసాడు.

కుడిప్రక్కగా టన్నెల్‌లోకి వెళ్ళే రోడ్డుమీద పడివున్న యినుపముక్కల్నీ, శిలాఖండాల్నీ; గుట్టలగా పడివున్న మృతదేహాల్ని చూసాడు.

టన్నెల్ అంతర్భాగంలో యింకా ఎన్ని మృత దేహాలున్నాయో?...

లోపలికి వెళ్ళి చూడాలన్న ఆసక్తి రాణాకి లేదు.

మెల్లగా, బాధగా, పైకి లేచినిలబడ్డాడు రాణా. మొత్తం ఆ ప్రాంతమంతా—బ్రహ్మాండమైన మందే బంతిలా వుంది!

అతనికి యిప్పుడు రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలో వున్న గాస్ ఫాక్టరీ ఆకృతి కనబడ్డంలేదు!

భవనాల ఆకారాలు కనబడ్డంలేదు.

వాటిలో యింకా మిగిలి వున్నవి—మిగిలివుంటే—అవి కాస్తా ఎగిసిపడ్తున్న మంటల్లో కనబడ్డంలేదు.

దీపావళి రాత్రి చివరి ఘడియల్లో వినిపించే టపా కాయల టపటపలా యింకా అక్కడక్కడా చిన్నచిన్న ప్రేలుడ్లు వినబడుతున్నాయి.

తదేకంగా చూడ్డంవల్ల కళ్ళు వేడెక్కి వాచినట్లు తెల్సుకుని, బాధగా పిట్టగోడ మీదికి వంగాడు రాణా, కళ్ళు రుద్దుకుంటూ.

ఒక నిమిషం గడిచిన తర్వాత—

గోడెక్కి ఎత్తునుంచి మళ్ళీ చూడసాగాడు రాణా. సముద్రం ఒడ్డున బయల్దేరిన ఆ మంటలు తన ఎడంవైపుగా

దాదాపు పావుమైలు దాకా ఆక్రమించినట్లు గ్రహించాడు రాణా.

గాస్ రిఫైనరీకి దగ్గరలోనే వుండే చిన్న చిన్న ఫాక్టరీలు యిప్పుడు కనబడ్డంలేదు.

రోడ్డు వారగా వుండే భవనాలు పూర్తిగా కూలిపోయాయి.

ఆ సర్వనాశనం వర్ణించలేనిది!

బహుశా—ఆ గాస్ టాంకర్లలో ఇంధనం పూర్తిగా నిండుకొని ఉండివుండాలి.

వాటిల్లోని వాయువు అతి సూక్ష్మమైనది కావడంవల్ల మంటలు వ్యాపించి—గొలుసుకట్టులా ప్రక్క టాంకులకు పాకివుండాలి హోమానికి సమిధలుగా చేస్తూ.

ఓ వంద గజాల దూరంలో వంకరగా కూలిపోయి వున్న స్పెషల్ వాన్‌ని చూసాడు రాణా.

కుండపెంకులా పడివుందది. అప్పటికే అంతా కాలిపోయి....

రాణా క్రిందికి దిగి, అలసటగా గోడకు జార్లబడి కూర్చున్నాడు, మండుతున్న కళ్ళను మూసుకుంటూ.

విషమేఘాన్ని నాశనం చేయడాన్కి ఎంత ధర చెల్లించాల్సి వచ్చింది?

రాణాలో యిప్పుడు ఎంతమాత్రం ఆవేశం లేదు. ఈ సర్వనాశనాన్కి ఒక పొరపాటువల్ల కారణమైన వ్యక్తులమీద కూడా అతనికి కోపంలేదు.

దాన్ని సృష్టించిన మేధావిపై కోపంలేదు. అతనిలో ఆవేశకావేషాలు, కాలువలో మురికిలా కొట్టుకుపోయాయి. యిప్పుడు అతని గుండెలనిండా నిండుకొని వున్నది—జాలి!

మానవాళికి భయంకర శత్రువుగా మారిన ఆ విష మేఘం యిప్పుడు దారుణమైన వేడికి నాశనం కాబడిందని రాణాకు తెల్సు.

అంతటి మహోజ్వాలకి మాడి మసైపోని వస్తువు కాని, జీవికాని ఏముంటుంది?

మనిషి ఉత్పత్తిచేసిన ఒక వ్యాధి....విష మేఘం... ఈ విధంగా ప్రక్షాళన కాబడింది.

జీవకణాలతో కూడిన ఆ విషపదార్థం యిక లేదు.

విష మేఘం గుండెకాయ, మహోగ్రజ్వాలలో ఎండు టాకులా కాలిపోయింది.

ప్రొఫెసర్ అశ్వత్థామ నిజంగా పిచ్చివాడయ్యాడా? కాబట్టే—అలా ప్రవర్తించాడా చివరిసారి. ఖచ్చితమైన మార్గంలో.

లేక....

తన మెదడు కణాల్లో వ్యాధి నాటుకుంటూందని గ్రహించి రెచ్చిపోయి ఈ విధంగా విష మేఘంమీద పగ తీర్చుకున్నాడా?

తనకు తాను ఎందుకు బలైపోయాడు ఈ ప్రయత్నంలో??

ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు దొరికే మార్గం లేనేలేదు. ప్రస్తుతం ఆ ప్రశ్నలకు జవాబు తెల్సుకోవాలన్న ఆసక్తి కూడా రాణాకు లేదు.

అతను యిప్పుడు కాంక్షించేదంతా

విశ్రాంతి.

అతని ఉదాసీనతను భంగపరుస్తూ సముద్రంనుంచి వెలువడ్డ ఓ చల్లని గాలితరంగం రాణాని తాకింది.

పిట్టగోడ యెక్కి, వొళ్ళు విరుచుకున్నాడు రాణా

ఆవులిస్తూ.

మంట ఇంకా పెద్దదౌతోంది, తనుతాను కూడగట్టుకుంటూ కుక్క గొడుగు ఆకారంలో పైకిలేస్తూ.

తలపై నల్లగా పొగ.

యింకా మిగిలి వున్న పసుపురంగు విషమేఘాన్ని జ్వాలలు లోపలికి లాక్కోవడం గమనించాడు రాణా.

బలం పుంజుకునే విషమేఘం గుండెకాయ యిప్పుడు లేదు.

అలసటగా పిట్టగోడమీద కూర్చుండిపోయాడు రాణా కన్నార్పకుండా ఆకాశంలోకి చూస్తూ....

ఆకాశం తిరిగి నీలిరంగులోకి మారడానికి యెదురు చూస్తూ!

* * *

రాణా టన్నెల్ గుండా అవతలకు చేరి విషమేఘం నమూనాతో నిండుకున్న సక్షన్ యంత్రాన్ని తిరిగి యివతలివైపుకు నడిపించుకొచ్చాడు.

నిర్మానుష్యంగా వున్న డాక్ యార్డుని చేరుకుని— అక్కడ ఒంటరిగా వున్న ఓ లాంచిలో సక్షన్ యంత్రాన్ని లోడ్ చేసి, లాంచీని స్టార్టు చేశాడు.

కోస్తాప్రాంతం పొడవునా ప్రయాణిస్తూ, ఓ గంటలో భూగర్భ రహస్య స్థావరం దరిదాపుల్లో నావల్ భవనాల ఒడ్డున లాంచి ఆపుచేసాడు.

ట్రాలీయంత్రాన్ని దింపి, లాంచిని వదిలిపెట్టి ప్రభుత్వ రహస్య స్థావరంవైపు అడుగువేసాడు రాణా.

స్థావరంలోని ప్రభుత్వాధికార్లు అతని రాకను టెలివిజన్ స్కానర్ల ద్వారా పసిగట్టారు.

కాని నురురు భాగంలో మాడిపోయిన జుట్టుతో, నల్లగా కమిలిపోయిన ముఖంతో, చిరిగిపోయి మట్టికొట్టుకు పోయిన దుస్తుల్లో వున్న రాణాని మొదట రాణాగా గుర్తించలేకపోయారు వాళ్ళు.

కాని రహస్య స్థావరం వెనకవైపు వున్న కార్ పార్కింగ్ లోని సీక్రెట్ డోర్ ని దబదబా బాదుతుండడంతో గుర్తుపట్టారు అతనే రాణా అని.

వెంటనే విశాలమైన ఆటోమేటిక్ డోర్ తెర్చారు. ట్రాలీని అతనిని ప్రత్యేక రసాయనాలతో పరిశుభ్రం కావించారు.

మొత్తం కథనంతా ప్రభుత్వాధికారులకి పూసగుచ్చినట్లు వివరించి చెప్పాడు రాణా.

నగరంలో తమ ప్రయాణం.

డోగ్రా మరణం,

నల్లరాతి కొండలో వున్న ఓ టన్నెల్ ని సీల్ చేయడం.

గాస్ ఫాక్టరీని తగులబెట్టడం ద్వారా మైక్రోప్లాస్మాని సర్వనాశనం చేయడం.

మొదలైన సంఘటనలన్నీ....

వారి ప్రశ్నల వర్షాన్ని ఓర్పుగా ఎదుర్కొని జవాబిచ్చాడు రాణా.

చివరికి వారంతా రాణాని అభినందనలతో, పొగడ్తలతో ముంచెత్తారు.

సంతోషం పట్టలేక అతన్ని ఎత్తుకుని ముద్దాడారు.

ఆ అభినందనలు-కష్టపడి, ప్రాణాలకి తెగించి, ఆ వ్యాధి కారక విష మేఘాన్ని పూర్తిగా నాశనం చేసిన ప్రొఫెసర్ అశ్వద్ధామకు, కెప్టెన్ నగర్వాలాలకు మాత్రమే దక్కాలని చెమర్చిన కళ్ళతో, వినయపూర్వకంగా చెప్పాడు రాణా.

డాక్టర్ జులేఖా అతని గాయాన్ని పరీక్షించింది.

చెప్పుకోదగ్గ గాయాలేమీ అతని శరీరం మీద లేవు 'స్పెషల్ వాన్' యాక్సిడెంట్ అయినప్పుడు ముఖాన్కి ప్రక్కగా లోతుగా చీరుకుపోయి ఏర్పడ్డ గాయం తప్ప.

దాని గురించి శ్రద్ధ వహించవలసిందిగా కోరింది జులేఖా.

అతను పూర్తిగా అలసిపోయి, స్పృహకోల్పోయి పడిపోయే, పరిస్థితిలో వున్నాడనీ ఆందోళనపడ్తూ వెంటనే బెడ్ పై రెస్ట్ తీసుకోవల్సిందిగా కోరింది జులేఖా.

రాణా అందుకు ఒప్పుకోలేదు.

స్లీపింగ్ గాస్‌ని పట్టణమంతా వెదజల్లేలోపలే తాను లూసీని చేరుకోవాలని అభ్యర్థించాడు.

అలసట పోయి, తాత్కాలికంగా 'శక్తి' వచ్చేందుకు ఏదైనా డ్రగ్ యిమ్మని బ్రతిమాలాడు రాణా.

ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను రాణా ఇక్కడ నిలవడనీ, రహస్య స్థావరం వదిలి తన ఇంటికి వెళ్ళడానికే నిశ్చయించుకున్నాడని గ్రహించి—జులేఖా అతనికి ఓ డ్రగ్ యింజక్ట్ చేసింది.

ఎవరో యిచ్చిన జర్కిన్ ధరించాడు రాణా. పట్ట

ణంలో మిగతాభాగాల్లో చిన్నవిమానాల ద్వారా మందు నిద్రమందు జల్లి ఆఖరిగా రాణా నివసించే ప్రాంతంలో స్ప్రే చేయడానికి అధికార్లు ఒప్పు కున్నారు.

వారిచ్చిన మిలటరీ జీపుని అధిరోహించాడు రాణా.

కన్నీళ్ళతో నిలబడిపోయింది జులేఖా, జీపు ప్రక్కగా.

జులేఖా యిచ్చిన యింజక్షన్ — అతని శరీరమంతా ప్రభావాన్ని చూపించసాగింది.

అలసట మాయమై—నరాల్లో ఓ విచిత్రమైన శక్తి పుంజుకుంటోంది.

*　　*　　*

జీపు ఆవరణలో ఆపి, తన ఫ్లాట్ కు వెళ్ళే మెట్లు ఎక్కుతుండగా వినబడింది రాణాకి హెలికాప్టర్ శబ్దం దూరంగా....

ఉన్మాదులుగా మారిన నగరప్రజల్ని నిద్రపుచ్చ డానికి మత్తుమందుచల్లే కార్యక్రమం ప్రారంభమైందన్న మాట!

మూడోఫ్లోర్ చేరుకుని, తన ఫ్లాట్ ముందాగాడు రాణా.

తలుపులు మూసివుండడం గమనించి, సంతృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

లూసీ పేరు పిలుస్తూ తలుపు తడుతున్న రాణా— పైఅంతస్థుకి వెళ్ళే మెట్లమీద కూర్చున్న నీడలాంటి ఆకారాన్ని గుర్తించలేకపోయాడు.

ఆ ఆకారం—అతని కోసం ఉదయాన్నించి, ఎదురు చూస్తోంది.

తలుపు వెనకనుంచి కంగారుగా వినబడింది ఓ కంఠం, "క్లోన్ హై?.... రాణా??...."

"ఎస్, డార్లింగ్!" అరిచాడు రాణా, పెదవుల మీదికి నవ్వు తెచ్చుకుంటూ, "ఏం ఫర్వాలేదు.... నేనే! తలుపు తియ్."

కుర్చీలు, బల్లలు....జరుపుతున్న శబ్దం....
బోల్టు వెనక్కి జరిపిన చప్పుడు....
తలుపు ఓరగా తెర్చుకుంది.
తలుపు సందులోంచి లూసీ ముఖం కనబడింది.

"ఓహ్!.... డార్లింగ్ .... నువ్వేనా!" అర్చిందామె, "పొద్దున్నుంచి ఎవరో లోపలికి రావడానికి"....

అప్పటికే అతని పెదవులు, ఆమె నోటిని ఆక్రమించాయ్.

ఆమెను బిగికౌగిట్లో బంధిస్తూ లోపలికి జరిగాడు రాణా.

లూసీ ఆనందంతో, అరుస్తోంది....
ఆమె కళ్ళలో ఆనందబాష్పాలు నిండుకున్నాయి....

ఆమెను చేతుల్లో పొదివి పట్టుకుని, వెనక్కి తోస్తూ లోపలికి ప్రవేశించి రాణా, కాలి మడమతో తలుపు దగ్గరగా తోసాడు.

లూసీ అకస్మాత్తుగా అతని కౌగిలి నుంచి విడిలించుకుంది.

ఆమె ముఖంలో నల్లని నీడలు....

"రాణా! ఏమయింది నీకు? ముఖం మీద గాయం ఏమిటి?"

రాణా నవ్వాడు. "అదో పెద్దకథ. ముందు నువ్వూ, నేను ఘాటైన విస్కీ తాగబోతున్నాం. తర్వాత చెబుతాను బెడ్ మీద కథంతా. ఆ తర్వాత నువ్వూ, నేను బ్రహ్మాండమైన నిద్రలోకి జారుకోబోతున్నాం."

లూసీ అతనివైపు చూస్తూ పలువరస మెరిసేలా నవ్వింది.

ఆమె ముఖకవళికలు ఆత్రుతను వ్యక్తం చేస్తున్నా, ఆనందాన్ని, ధైర్యాన్ని కొట్టొచ్చినట్టు చూపుతున్నాయి.

అకస్మాత్తుగా ఆమె ముఖరేఖలు భయాన్ని వ్యక్తం చేస్తూ బిగుసుకున్నాయ్.

రాణా భుజం పైనుంచి అవతలగా ఉన్న దృశ్యం చూసింది లూసీ.

తలుపులు పూర్తిగా మూసుకోనీకుండా ఏదో అడ్డుకుని వుంది.

ఆమె ముఖంలో ప్రస్ఫుటమైన ఆకస్మిక భయాందోళనలకు ఆశ్చర్యపోతూ తల వెనక్కి తిప్పాడు రాణా.

అంతే!

అతని ఊపిరి స్థంభించిపోయింది, ఒక్కక్షణం.

రైనా గుమ్మంలో అడ్డంగా నిలబడివున్నాడు, విచిత్రమైన నవ్వుతో.

* * *

మఫ్టీదుస్తుల్లో వున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ రైనావైపు తిరిగాడు రాణా.

అతని వెనుక లూసీ నిలబడింది—

"హల్లో రైనా!" పలకరించాడు రాణా.

జవాబు లేదు....

కదలిక లేదు....

లూసీ, అతని భుజం మీద చెయ్యి వేసి భయంగా గొణిగింది, "రాణా! అతనే అయ్యుండాలి. ప్రొద్దుట్నించీ లోపలికి రావడానికి ప్రయత్నించారెవరో. తలుపులు బాదారు. విరగ్గొట్టడానికి కూడా ప్రయత్నించారు. ఎవరని పిల్చినప్పుడల్లా శబ్దం ఆగిపోయేది. జవాబు వచ్చేదికాదు. తిరిగి గంట తర్వాత మళ్ళీ తలుపులు బాదుతున్న శబ్దం ప్రారంభమయ్యేది. భయంవేసి బల్లలు, కుర్చీలు అడ్డం పెట్టాను. ఇతను అప్పట్నుంచీ బయటే కాచుకుని వుండి వుండాలి."

అతన్నుంచి జవాబు పొందడానికి మళ్ళీ ప్రయత్నించాడు రాణా. "వాట్ డు యు వాంట్ రైనా?"

ఈ సారి కూడా జవాబులేదు....

అదే నవ్వు....

అతని దుస్తులవైపు విచిత్రంగా చూసాడు రాణా.

బూడిదరంగు త్రీపీస్ సూటులో పరిశుభ్రంగా ఉన్నాడు రైనా. మెడకు ఎర్రచుక్కల బౌతిక్ టై.

నిగనిగ మెరిసే బూట్లు.

రైనా జేబులో చేయి పెట్టడం గమనించి-కంగారు పడ్డాడు రాణా.

అతని చేయి దేన్నో బయటికి తీసింది.

మొదట్లో అర్థంకాలేదు రాణాకి, ఆ వస్తువు ఏమిటో. కాని, రైనా మడతలు విప్పుతుండగా చూసి గ్రహించాడు.

సన్నని పొడుగాటి వైర్ అది....అటూ యిటూ చెక్క పిడులున్నాయి.

"లూసీ! బెడ్ రూంలోకెళ్ళి తలుపులు వేసుకో!" ఆజ్ఞాపించాడు రాణా, ఎదురుగా వున్న ఆకారం నుంచి దృష్టి మరల్చకుంటూ.

"నో రాణా! నిన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళను!" అందామె భయంగా.

"డూ యాజ్ యు ఆర్ బ్లడీ టోల్డ్!" అసహనంగా అన్నాడు రాణా, పళ్ళు బిగిస్తూ.

లూసీ కదిలింది.

బెడ్ రూం తలుపులు 'క్లిక్'మంటూ మూసుకున్న చప్పుడు.

"వాట్ డు యు వాంట్ రైనా?" మళ్ళీ అడిగాడు రాణా. ఆశించకపోయినా ఈ సారి జవాబు వచ్చింది.

"సువ్వే!" గొణిగాడు రైనా, "యూ బాస్టర్డ్...." యిప్పుడు అతని చేతుల్లో రెండు హాండిల్స్ వున్నాయి— వైర్ సాచబడి—అతని ఛాతీలెవల్లో వుంది.

అతని చేతిలోని నాటు ఆయుధం ఎలా పని చేస్తుందో రాణాకి తెల్సు.

ఉరితాడులా....

మనిషి మెడచుట్టూ దాన్ని చుట్టబెట్టి లాగితే— కంఠంలోని గాలిగొట్టం, జుగులర్ రక్తనాళం క్షణంలో తెగిపోయి కనురెప్ప మూసి తెరిచేలోగా మనిషి మరణిస్తాడు.

ఆ తీగ అంత పదునైనది.

రైనా ఒక్క అడుగు ముదుకేసాడు.

రాణా కాలం వృథా చేయలేదు.

జర్కిన్ లోపలి పిస్తోలు అందుకోడానికి టైం లేదు.

అప్పటికే దగ్గరయ్యాడు శత్రువు.

రాణా మొదటి ఎటాక్ చేసాడు.

వైర్ ని తప్పించుకుంటూ మెరుపులా రైనామీదకి దూకాడు రాణా.

ఇద్దరూ పెనుగులాడుతూ, దొర్లుకుంటూ గుమ్మం అవతల వరండాలో కుప్పలా పడ్డారు.

రైనాలో ప్రవేశించిన విచిత్రమైన శక్తిని గమనించాడు రాణా.

తను ప్రస్తుతం వున్న పరిస్థితిలో ఎక్కువసేపు పోరాడ్డం కష్టమని తెల్సు రాణాకి.

మోకాళ్ళమీద దొర్లుకుంటూ ప్రక్కకి తూలాడు రాణా.

సరిగ్గా అప్పుడే ప్రత్యక్షమైంది లూసీ గుమ్మం దగ్గర చేతిని నోటికి అడ్డంపెట్టుకుని—భయంగా రైనాచేతిలోని ఆయుధంకేసి చూస్తూ.

తూలుకుంటూ, రైనా పైకిలేచి నిలబడ్డాడు, కాల యముడిలా చేతిలోని ఆయుధంతో.

లూసీ పొలికేకకు ఉలిక్కిపడి తల తిప్పి చూసాడు రైనా.

ఆ సమయం చాలు రాణాకి.

అతను వేగంగా ముందుకు కదుల్తూ తలతో, రైనా ప్రక్కటెముకల్ని ఢీకొన్నాడు, ఆబోతులా....

రైనా హాల్లో దొర్లుకుంటూ వెనక్కిపడ్డాడు.

వెనక్కిపడుతూ, సరిగ్గా బూటుకాలు సాచి, రాణా గడ్డంమీద ఫడాలున తన్నాడు.

రాణా వెనక్కి తూలి గోడకు గుద్దుకున్నాడు. తల దిమ్మెక్కింది. కళ్ళముందు నక్షత్రాలు మెరిసాయ్ రాణాకి.

రాణా గుడ్డిగా పైకిలేచాడు. గోడను ఆధారం చేసు కుంటూ ...

అప్పటికే అతని మెడచుట్టూ ఉచ్చులా చుట్టుకుంది

చల్లగా....సన్నని....పదునైన....తీగ.

రాణా అదిరిపోయాడు తనకి తెలియకుండా చేయి కంఠంవైపు పోనిస్తూ.

రైనా తీగ హాండిల్స్ అటూ ఇటూ లాగిపట్టుకుని, బిగిస్తున్నాడు.

రాణాకి శక్తి సన్నగిల్లుతోంది.

ఊపిరి స్తంభిస్తోంది.

మెడ వెనుక చర్మం, తీగ ఒరిపిడికి బిగుసుకుపోయి తెగుతోంది.

కేవలం లెదర్ జాకెట్ అతన్ని రక్షిస్తోంది.

మరుక్షణంలో జర్కిన్ కాలర్ కూడా తెగిపోయి తన కంఠం చుట్టూ నాటుకుంటుంది ఆ తీగ!

మెల్లగా చేయి, జర్కిన్ లోపలికి పోనిచ్చాడు రాణా.

చటుక్కున బైటికి వచ్చింది చేయి-పిస్తోలుతో.

రైనా అతని చేతిలోని పిస్తోలుని గమనించలేదు.

మోకాళ్ళమీద వంగి నవ్వుతూ....రాణా పీకమీద దృష్టినంతా కేంద్రీకరించి వున్నాడు. కాలర్ కట్ అయిపోయింది.

సేఫ్టీ కాచ్ వెనక్కి లాగడం, పిస్తోలు ట్రిగ్గర్ మీద

రాణా చూపుడు వేలు బిగుసుకోవడం....క్షణాల్లో జరిగి పోయాయి.

"ధాం..."

రైనా ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచాడు.

ఏం జరిగిందో తెల్సుకోనేలోగానే, అతని శరీరం, పట్టుతప్పి క్రిందికి కూలిపోయింది.

చలన రహితంగా వెనక్కి వొరిగిపోయింది రైనా మృతదేహం. గుండెల్లో రంధ్రం. వెచ్చని రక్తం ఉబుకు తోంది అందులోంచి.

* * *

రాణా, లూసీ ప్రక్కగా కూర్చున్నాడు, నిస్త్రాణగా, గోడకు జార్లబడ్డ లూసీని దగ్గరగా లాక్కుంటూ....

"ఇక మనకు గడ్డుకాలం పూర్తయింది డార్లింగ్" ప్రశాంతంగా పలికాడు రాణా, ఆమెను సున్నితంగా ఊపుతూ. "తట్టుకోలేని అనుభవాలతో మనం అలసి సొలసి బలహీనమయ్యాం. కాని త్వరలో ఈ పదతినుంచి కోలుకుంటాం. ఐ లవ్ యూ సోమచ్ లూ....సీ...."

ఆమెను పైకి లేవనెత్తి, పొదవిపట్టుకుంటూ నడిపించాడు రాణా. ఆమె అతన్ని హత్తుకుపోయి మౌనంగా రోదిస్తోంది.

ఇద్దరూ బెడ్ రూంలోకి నడిచారు ఒకర్నొకరు ఆధారం చేసుకుంటూ.

రాణా బెడ్‌రూం తలుపు మూసాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే పైకప్పు నుంచి, క్రిందుగా యెగురు తున్న ఎల్. ఎఫ్. విమానాల రొద వినబడసాగింది లీలగా.

—: సమాప్తం :—

వచ్చే సంచికలో—

కొత్త సీరియల్ ప్రారంభం!

'రక్తం త్రాగే పిశాచం'

రచన: వసుంధర